

‘Jeg vil aldri kunne glede meg over andres lidelse’

Frikjente Asia Bibi forteller om dødsdommen og møtet med dem som jublet fordi hun skulle dingle i enden av et tau. **18-21**

Bangladesh: Tror på Jesus som frelser, kler seg fortsatt som muslimer **4-7**

Møter eks-muslimer med varme **8-9** | 'Ikke bruk konvertitter til kristen triumf' **10-11**

Libanon: Katastrofen gir landet valget: Kollaps eller sannhet **12-16**

Daniel Hop-Hansen er omreisende for Stefanusalliansen.

Elsker å møte mennesker

Ønsker menigheten din besøk?
Ta kontakt med meg.

TEKST: DANIEL HOP-HANSEN

Det har vært en underlig periode for en «omreisende predikant» i Stefanusalliansen. Løsningen har i vinter og vår også for meg vært sosiale medier og videoprekener. Men før sommerferien begynte ting å åpne seg noe opp igjen. Jeg hadde da gleden av å besøke blant annet Betania Klavestadhaugen, Filadelfia Fosser og Pinsekirken Kolbotn.

Jeg elsker å møte mennesker. Selv om man ikke kan ta hverandre i hånda eller gi en klem, er øyekontakt kjærkomment og respons på preker hyggelig. Gleden blir enda større når man møter mennesker som viser engasjement for den forfulgte kirke.

Bønnegruppe

Forbønn for de forfulgte er lagt på mitt hjerte i det siste. Jeg planlegger en lukket gruppe på Facebook hvor mennesker blir invitert inn for å være med i bønn. Dette blir det naturlig å fortelle mer om når jeg er på menighetsbesøk.

Høstens program har begynt å fylle seg opp. Så lenge ikke situasjonen endrer seg betraktelig, skal jeg blant annet besøke Brunlanes Frikirke, Betania Rakkestad, Pinsekirken Elverum, Kristiansand Domkirke, Familiekirken Mandal, Pinsekirken Nesodden, Bamle Frikirke, Sion Råde etc.

Ønsker dere besøk?

Jeg har fått noen henvendelser for våren 2020. Hvis du skulle ønske besøk i en sammenheng du er en del av, er det bare å ta kontakt. Det kan være en ungdomssamling, konfirmantundervisning, mannskelder, formiddagstreff – mulighetene er mange.

Stå gjerne med meg i bønn!

Ta kontakt: Mobil: 48138381 | Mail: dhh@stefanus.no

Gleder seg til å jobbe for trosfriheten

Sverre Arnt Simonsen begynte 24. august som rådgiver med innsamling som arbeidsfelt.

Simonsen (58) har jobbet med innsamling, grafisk design og tekst i flere tiår. Han har samarbeidet med organisasjoner som Kirkens Bymisjon, Sjømannskirken, Strømmestiftelsen, Nasjonalforeningen for folkehelsen, MAF og andre.

– For meg er det en drøm som er blitt virkelighet, å få jobbe i én organisasjon med fokus på urett. De siste årene har jeg jobbet med mange kunder samtidig. Nå gleder jeg meg til å få tid og mulighet til å konsentrere meg om Stefanusalliansen og å dykke dypt i innsamlingsarbeidet sammen med dyktige folk, sier Simonsen.

– Ikke minst ser jeg frem til å være tett på både giverne og de menneskene vi skal støtte. Jeg gleder meg til å arbeide med noe av det mest eksistensielle i alle menneskers liv, friheten til å tro og retten til ikke å bli forfulgt for sin tro.

Kommunikasjons- og markedsjef Marianne Haugerud sier at det lenge har vært et ønske om å styrke innsamlingsarbeidet på personalsiden.

– Da en annen ansatt gikk ut i en lengre permisjon, fikk vi muligheten til å ansette en fundraiser uten å utvide staben. Nå er vi veldig glade for at Sverre Arnt Simonsen vil bruke sin kompetanse og sitt engasjement i arbeidet for de diskriminerte og forfulgte og i kampen for trosfrihet.

–Jeg gleder meg, sier Sverre Arnt Simonsen.

Magasinet
stefanus

Utgiver:
Stefanusalliansen

Adresse:
Trondheimsveien 137,
pb 6603 Rodeløkka,
0502 Oslo
post@stefanus.no

Telefon:
23 40 88 00

Ans. redaktør:
Ed Brown, gen.sek

Redaktør:
Johannes Morken

Redaksjon:
Gisle Skeie
Birgitte Moe Olsen

Design:
Tyde: Bendik Schøien

Trykk:
Kai Hansen Trykkeri

Forsiden:
Foto: Forlaget Rocher

Opplag:
16 300

Gavekonto:
3000 14 57922

Stefanusalliansen er en misjons- og menneskerettsorganisasjon med et særskilt fokus på trosfrihet.

Synspunkter i artikler står for forfatteres og intervjuobjektors regning. Stefanusalliansens meninger kommer til uttrykk i artikler skrevet av staben.

Vi følger personopplysningsloven.

Magasinet kommer gratis sju ganger i året.
Bestill med SMS:
MAGASIN til 2377 eller
post@stefanus.no

Tilgjengelig som podcast. Kontakt KABB:
kabb@kabb.no

www.stefanus.no
f/stefanusalliansen
@stefanusalliansen

PÅFALLENDE TAUSHET

Mens debatten om norsk religionspolitikk er urovekkende opphetet, nevner flere partier ikke internasjonal trosfrihet med et eneste ord i sitt program. Det er påfallende.

Tros- og livssynsfrihet er en grunnleggende menneskerettighet. Men det går dessverre mange steder gal vei. Det skjer i det totalitære Kina, i land som politisk dyrker en nasjonal religion, som India, og i en rekke muslimske land. Ekstremistgrupper truer også trosminoriteter.

Restriksjoner på trosfriheten er et økende problem i Russland. I Tyrkia har president Erdogan for alvor kastet vrak på sameksistens og gjort Hagia Sofia i Istanbul om til moské i stedet for å være museum over både en kristen og islamsk historie.

På den andre siden politiseres trosfriheten i USA og Ungarn. Det kan sette kampen for trosfriheten i miskreditt.

Vår tids maktmidler

Alle norske partier har i sine nåværende programmer utførlige kapitler om norsk religionspolitikk. Det er viktig. Dessverre har debatten om norsk religionspolitikk vært urovekkende polarisert og opphetet. Jeg er oppriktig urolig for at livsviktig kamp for religiøse minoriteter internasjonalt taper kraft. Blikket utover i verden sløves når så mye politisk energi brukes i norsk debatt.

Stater har en rett til å sette grenser for praktisering av trosfriheten. Men grensene skal være formålstjenlige og nødvendige, og de skal ikke diskriminere.

Jeg synes den norske iveren etter å bruke vår tids maktmidler mot norske trossamfunn og –minoriteter er urovekkende stor.

Jo større vilje det er til å bruke maktmidler, jo lettere er det for en minoritet å kjenne på majoritetsfrykten. Det kan tegnes et bilde av

Norge som et vanskelig sted for trosfriheten. Politiske aktører må tenke gjennom om deres ulike forslag faktisk diskriminerer og slik rammer trosfriheten. Saklig debatt og dialog må være langt viktigere enn makt.

Med lupe

Alle stortingspartiene er i sine nåværende programmer tydelige om kvinners og jenters rettigheter, om retten til utdanning, kamp mot barneekteskap og menneskehandel, vern om miljø, ytringsfrihet, demokrati, rettsstat og det sivile samfunns betydning. Det er oppløftende.

Men det er et stort sprik i utenrikspolitikken. KrF er mest eksplisitt og utførlig om trosfriheten. Ap fastslår kort at trosfriheten og ytringsfriheten er under press, men sier ikke noe om hva partiet vil gjøre. Høyre som i regjering har trappet opp innsatsen for trosfrihet, nevner kun kort kampen for menneskerettigheter for alle uansett religion.

Partier som Senterpartiet, Miljøpartiet De Grønne og Venstre nevner så vidt vi kan se, ikke internasjonal trosfrihet med et eneste ord.

” Jeg synes den norske iveren etter å bruke vår tids maktmidler mot trossamfunn og –minoriteter er urovekkende stor.

Tid for tydelig tale

Partiene er i full gang med å utarbeide forslag til programmer for neste stortingsperiode. Vi i Stefanusalliansen utfordrer partiene: De må legge bort taushet, generelle erklæringer og ensidig fokus på norsk religionspolitikk.

Partiene må meisle ut en politikk slik at Norge står opp for religiøse minoriteter. Og modige aktivister som fengsles for sin kamp for trosfriheten, må kunne regne med støtte uansett hvem som styrer norsk utenriks- og bistandspolitikk etter valget i 2021.

Ed Brown

■ **Ed Brown**
Generalsekretær

Synspunkter på lederen?
Send dem til ecb@stefanus.no

MUSLIMEN SOM FANT JESUS

Alamin var en radikal og ekstrem muslim som fant Jesus. Han presenterer seg ikke som kristen. Da ville han blitt avvist og alle dører for å dele troen ville blitt stengt.

TEKST: STEFANUSALLIANSEN

ILLUSTRASJON: MORTEN RAVNBØ SÆTREN

I den muslimske verden har mange kommet til tro på Jesus. For noen betyr det et radikalt oppbrudd med tro, familie og kultur. Dermed mister de også kontakten og muligheten til å vitne om sin nye tro.

I Bangladesh har titusener valgt å beholde sin kulturelle identitet som muslimer etter at de ble Jesu etterfølgere. De kommer i klem mellom muslimer som mener de svikter islam og fedrenes tro, og kristne som mener at de ikke har tatt steget over i den kristne kirke.

Dette er ikke lette valg, men de vil at familie og naboer også kan få del i evangeliet uten å måtte fremstå som svikere av sin kultur.

Her er Alamins vitnesbyrd

«Da jeg var student på midten av 1990-tallet, var jeg med i en av de mest ekstreme og radikale islamistiske gruppene på universitetet. Jeg var svært konservativ og ville ta livet av alle som var imot oss eller levde feil etter islam.

Jeg delte ut brosjyrer for å få folk til å leve slik vi mente var riktig tolkning av Koranen. Jeg dro gjerne til en bydel der en av de radikale studentgruppene hadde stor makt.

En dag jeg var der og satt og spiste, kom en mann fra en av de etniske minoritetsgruppene. Han spurte om jeg tilhørte den radikale islamistiske gruppen som rådde grunnen.

Han inviterte meg til kontoret. Han tilhørte en kristen organisasjon som hadde brevkurs om evangeliet. Det var jul, og de inviterte folk fra ulike sammenhenger, hinduer også.

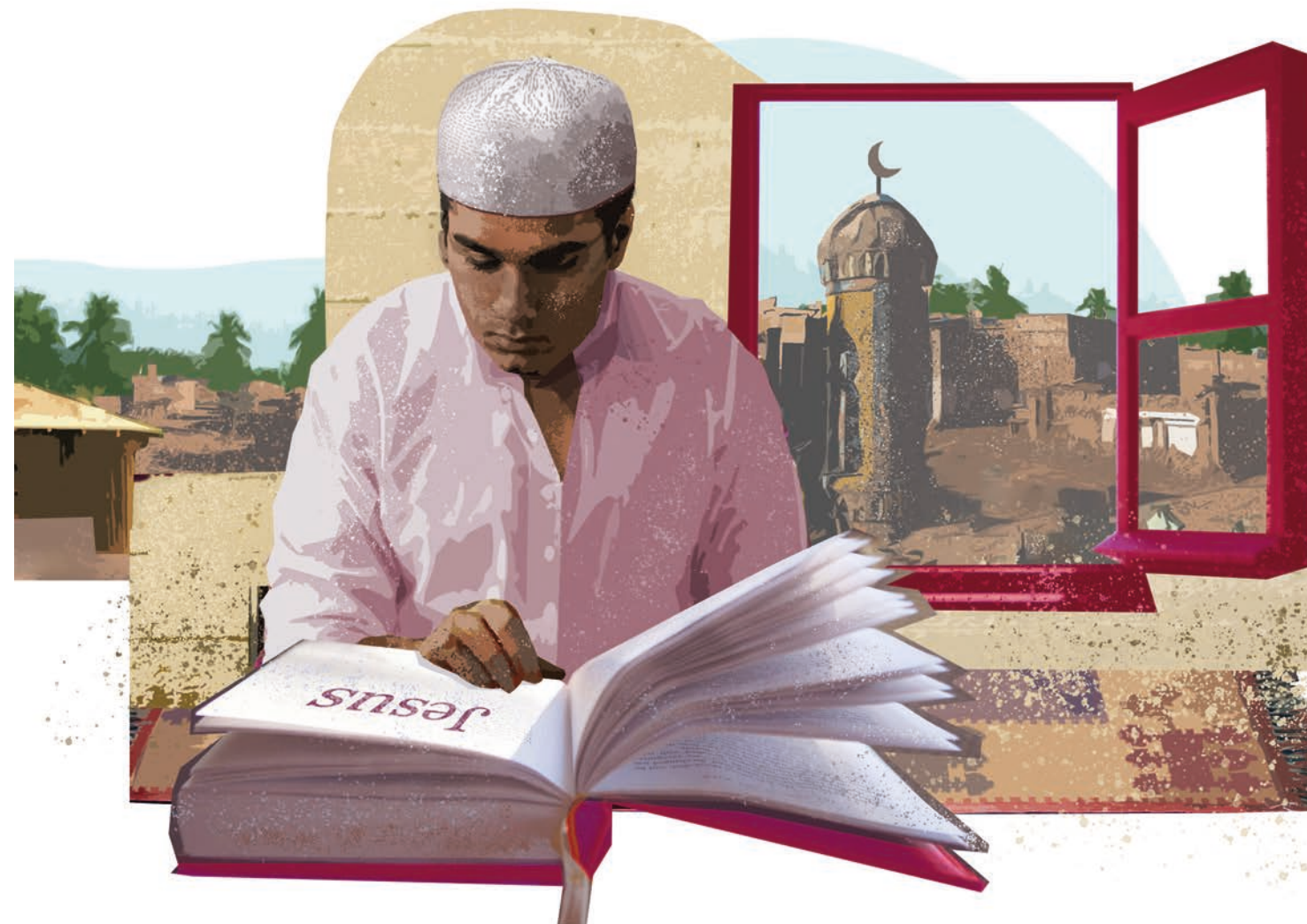
Takket ja til kristent brevkurs

Jeg takket ja. Etter en tid meldte jeg meg på et brevkurs. Den radikale studentgruppen jeg fortsatt var med i, anklaget den kristne organisasjonen for å bruke penger til å overtale folk til å konvertere.

Mine radikale venner ble svært aggressive, og angrep kurslederen. Jeg gikk til kurslederen og beklaget volden som vennene mine hadde utsatt ham for. Vi begynte da å studere Koranen og Bibelen sammen og sammenlignet det som sto der.

Jeg ble preget av skriftstudiene og bestemte meg: Jeg ville følge Jesus. Jeg ba lederen for organisasjonen med bibelkursene om å døpe meg, men han var redd, for da kunne radikale islamister angripe ham og familien.

Jeg spurte andre pastorer, men også de nølte. En fryktet at folket i landsbyen hans ville angripe ham. Han følte seg særlig utsatt, med hinduistisk bakgrunn.

Ble truet og måtte flytte

Flere av mine radikale muslimske venner hadde oppdaget min begeistring for evangeliet og ville få meg på andre tanker. De forsøkte å ødelegge for meg i studiene og hindre meg i å ta eksamen.

Situasjonen ble så truende at jeg flyttet til en annen del av landet. I seks måneder bodde jeg hos en familie som underviste meg i evangeliet. Da jeg ville besøke min egen familie som jeg ikke hadde sett på halvannet år, ble familien jeg bodde hos bekymret for meg og for hvordan det ville gå med troen min. Men jeg valgte å reise.

Ble døpt

Nå kjente jeg at tiden var inne til å bli døpt. En pastor fra en annen by døpte meg. Jeg ble med i en bevegelse av muslimer som har kommet til tro på Jesus, eller Isa al Masih, som vi kaller ham, uten å gi slipp på vår muslimske identitet. Ivrig som jeg var, plantet jeg fem husfelleskap av muslimer som var kommet til tro på evangeliet. En venn som leder en radikal student-

” Jeg ble med i en bevegelse av muslimer som har kommet til tro på Jesus, eller Isa al Masih, som vi kaller ham, uten å gi slipp på vår muslimske identitet.

Alamin fra Bangladesh

gruppe, spurte om jeg var «blitt fullstendig kristen». Jeg svarte: «Jeg er født inn i en muslimsk familie og er en muslim som følger Jesus. Du er bare muslim.»

Stengte dører – eller åpne

Jeg vet at hvis jeg presenterer meg som kristen, vil jeg bli avvist av lokalsamfunnet, og mitt vitnesbyrd vil stoppe. Når jeg presenterer meg som en muslimsk etterfølger av Isa, kan jeg diskutere evangeliet med mullaer og andre religiøse ledere. Da står alle dører åpne.

Alamin er ikke hans egentlige navn.

Neste side: Les om Karim som forkynner også ut fra Koranens fortellinger om Jesus.

GODHET FØRTE HAM TIL TRO

Karim fra Bangladesh møtte mennesker som viste ham omsorg. Godheten fikk ham til å spørre seg selv om hva som drev dem. Dette førte ham til tro på Jesus Kristus.

TEKST: STEFANUSALLIANSEN

ILLUSTRASJON: MORTEN RAVNBØ SÆTREN

Her er Karims historie:

«Troen min på Jesus startet i 1978, på et bibliotek drevet av en kristen australsk organisasjon.

En mann som la merke til at jeg ofte kom, var vennlig mot meg. Vi ble kjent, og han inviterte meg til et møte. Jeg var ung og usikker, men en som var der, klappet meg på ryggen slik en far gjør med sin sønn. Han inviterte meg på lunsj.

Etter en god prat avtalte vi å møtes igjen. Han ga meg et nytestamente. Etter hvert som jeg leste, forsto jeg at jeg måtte forandre livet mitt, men jeg visste ikke helt hva jeg måtte forandre.

Rare drømmer

Jeg fikk mange rare drømmer som jeg ikke forsto. I en av dem fløy jeg gjennom luften. I en annen ble jeg kastet under vann, så kom en hånd som dro meg opp og løftet meg til skyene. Klærne mine ble tatt av, og jeg fikk en hvit drakt. I drømmen møtte jeg en skikkelse i skinnende klær. Drømmen gjentok seg stadig. Hva kunne den bety?

En utenlandsk venn holdt et møte hjemme. Jeg satte meg på gulvet og fortalte om drømmen. «Gud har gitt deg drømmen for å si deg noe. Jeg tror han vil du skal bli døpt», forklarte min venn.

Noen skulle døpes i dette møtet. Jeg kunne også bli døpt, sa min venn. Men jeg opplevde at dette gikk for fort, jeg følte meg ikke klar. Tre måneder senere hadde jeg grublet ferdig og lot meg døpe.

Ut av det blå fikk jeg arbeid i en kristen hjelpeorganisasjon som blant annet skaffet rent vann. Ved siden av forkynte jeg evangeliet. På åtte år var jeg med å etablere tolv husfelleskap.

Gud hadde et oppdrag

Men da organisasjonen la ned, mistet jeg jobben. Jeg måtte flytte til en annen by. Der kom jeg med i et husfelleskap.

Jeg drømte. En natt «fløy jeg på en sky» over hele Bangladesh. Bare i ett distrikt kunne jeg ikke slippe inn. På bakken så jeg mange med svarte bind for øynene og hendene bundet.

Jeg fortalte husfelleskapet om drømmen. De inviterte meg til kontoret, salvet meg med olje og ba for meg.

«Gud vil gi deg et oppdrag», ble jeg fortalt. «Er du klar?» Jeg svarte ja. Det var en krevende utfordring, men jeg sa: «Gud vil gi meg styrke.»

Jeg skulle forkynde evangeliet for muslimer og dro hjem til landsbyen min. Men jeg var alene, og mange forsøkte å stoppe meg. Mullaen befalte meg å slutte og slo meg.

Men min kone oppmuntret meg: «Hvis Gud har kalt deg og står bak dette, vil ingen kunne stoppe det.»

Ville hevne mangel på hjelp

Noen muslimer var sinte på alle kristne. De hadde ikke fått sosialhjelp da en kristen organisasjon ga slik hjelp til kristne.

De ville hevne det ved å banke meg opp. En mann tok en bambusstokk og ropte på mullaen for å få lov til å slå. Det fikk han. I frykt ba jeg: «Gud, bare du kan redde meg nå!»

Jeg fikk en innskyttelse og spurte en av tilskuerne:

” Jeg snakker også om Jesus ut fra alt Koranen skriver om Ham. Da hører folk på meg.

Karim fra Bangladesh

«Hvor kommer du fra?» Han kom fra hjemstedet mitt. Jeg ropte tilbake: «Der kommer jeg også fra.» Da strakte han frem hånden. Vi ble venner. «Han er min bror, vi kommer fra samme sted», sa han. Slik fikk han stoppet dem som ville slå.

Jeg bruker Det nye testamentet. Men jeg snakker også om Jesus ut fra alt Koranen skriver om Ham. Da hører folk på meg.»

Utsatt tjeneste

Dette var Karims historie. Slik sprer evangeliet seg blant muslimer i Bangladesh. Bevegelsen teller flere titusener. Det er en annerledes kirke enn vår, men de er etterfølgere av Jesus Kristus. Vi må be for dem, de står i en utsatt tjeneste.

Karim er ikke hans egentlige navn.

MUSLIM VART ATEIST, SÅ KRISTEN

Ramazan Arkan tek imot mange med muslimsk bakgrunn.
Foto: Johannes Morken

Ramazan Arkan var ein konservativ muslim som vart ateist. På ei deprimerande nattevakt i den tyrkiske hæren fekk han så eit møte med Jesus.

TEKST: JOHANNES MORKEN

Ramazan Arkan er pastor for 200 i den tyrkiske turistbyen Antalya. Alle har muslimsk bakgrunn. Det har han sjølv også. Namnet Ramazan er det same som fastemånaden ramadan. Han vart fødd i ein muslimsk familie. Som ung blei Ramazan tidleg på 90-talet konservativ muslim.

– Men på skulen utfordra kommunistiske vener meg på feila dei såg i islam. Eg studerte Koranen og byrja stilla spørsmål sjølv.

Han såg koranvers som motseier kvarandre, han lurte på kvifor bøner må vera på arabisk og han ville vita kva jihad er.

– Svara frå dei åndelege leiarane var ikkje gode nok. Eg vart ateist, seier Ramazan.

Fleire som ikkje trur

Ramazan er eit døme på ein tydeleg trend i Tyrkia, Midtausten og Nord-Afrika. Ei stor undersøking utført av forskingsnettverket Arab Barometer viser at sjølv om regionen framleis er overveldande religiøs, går tiltrua til religiøse leiarar ned.

I 2013 svarte 51 prosent at dei stolte på religiøse leiarar i stor eller middels grad. I 2019 var talet nede på 40 prosent.

Eit aukande mindretal reknar seg som ikkje religiøse: 13 prosent i 2019, opp frå 8 prosent i 2013. Størst nedgang har islamsk tru blant unge – nesten kvar femte ungdom (18 prosent) seier dei ikkje trur.

I Tyrkia, der president Erdogan har islamisert republikken, er den delen av folket som reknar seg som religiøse, gått ned frå 55 til 51 prosent. Det viser ei undersøking frå det tyrkiske instituttet Konda. Medan Tyrkia er blitt meir religiøst, er ateistane blitt meir synlege, lyder konklusjonen.

Ateist i kristen husgruppe

På jobben i en krydderfabrikk vart ateisten Ramazan kjent med ein kristen.

– Eg vart sint då han framstilte kristendomen som betre enn andre religionar. Eg ville overtyda han om at også kristendommen tok feil. Men så oppdaga eg at det eg hadde høyrte om kristen tru, ikkje stemte.

I 1994 vart Ramazan invitert inn i eit husfelleskap. Han blei med – han var ikkje interessert i trua, men i jentene.

– Men det var ingen jenter på min alder der. Likevel vart eg verande der – fordi eg vart teken godt imot. Eg trudde ikkje, men gradvis fekk eg med meg bønene, lovsongen, undervisninga og forkynninga.

Møtte Gud

Motvillig måtte Ramazan i militæret i 1997. Han var tung til sinns. På ei nattevakt fekk han «eit nært og sterkt møte med Gud».

Etter militærtjenesta vart han døypt og blei friviljug medarbeidar i huskyrkja. Ramazan kjende ein dag at Gud kalla han til teneste. I 2001 blei han pastor. Kyrkja hadde flytta møta til ein offentleg bygning. I 2016 opna kyrkja bygg nummer to, med støtte frå Stefanusalliansen. Neste år skal dei starta opp ein tredje stad.

Sinne mot islam

Veksten i talet på konvertittar vert ikkje fanga opp verken av Arab Barometer eller Konda. Men menneske med muslimsk bakgrunn kjem til kyrkja.

– Dei er desillusjonerte av islam, på grunn av det IS har gjort i Syria og det dei har sett av islamisering av Tyrkia under Erdogan. Det er eit stort sinne mot islam, seier Ramazan.

– Vi prøver ikkje å dra fordel av dette, det er skadeleg å formidla fiendebilete av islam for at folk skal koma til

» Mange konvertittar vert sett på som svikarar.

Ramazan Arkan

tru. Folk kjem til kyrkja på grunn av varme møte med kristne. Vi lever i ein kultur der relasjonar er viktigare enn kunnskap. Vi når først hjarta og så hjernen til folk, slik det også skjedde med meg.

Konvertittar blir avviste

Dei fleste i Tyrkia er, seier han, «kulturelle muslimar».

– Men identiteten er sterk: er du tyrkar, er du muslim. Mange konvertittar vert sett på som svikarar mot familie, land, kultur og islam. Dei aller fleste konvertittane blir ikkje truga på livet i Tyrkia slik dei ofte blir i arabiske land, men dei blir gjerne avviste av familie og lokalsamfunn, mange mistar jobben eller strevar med å få jobb. Ytterleggående muslimar ser på kristne som spionar og forrædarar.

– Kva trur tyrkarar at kristendomen er?

– Dei trur kristendomen er ein vestleg religion, sjølv om kristendomen kom til Tyrkia lenge før den kom til Vesten. Mange trur kristen kultur er Hollywood, og det vil dei ikkje ha. Andre trur at kristendom også i dag er krosstog. Dette er hinder vi må koma over, i tillegg til dei teologiske hindera.

Hagia Sofia som moské

– Kva blir verknaden av at president Erdogan har gjort Hagia Sofia til moské?

– Eg skulle ønska Hagia Sofia blei verande museum. Muslimane treng ikkje Hagia Sofia som moské. Dette var eit politisk signal om at Tyrkia går i konservativ retning. For levande kristen tru har dette lite å seia. Kristen tru er folk, ikkje bygningar. Verbale og fysiske angrep har vi hatt lenge, seier Ramazan Arkan.

MØT MODIGE PARTNARAR

Ramazan Arkan er ein av fleire av våre partnerar som du kan møte i videosamtalar med generalsekretær Ed Brown. På nettsidene våre kan du også møte Nayla Tabbara frå Libanon, Sajid Christopher frå Pakistan, biskop Thomas frå Egypt og Ben Rogers frå organisasjonen CSW.

Du finn samtalan på www.stefanus.no

‘KRISTEN TRIUMF ER FEIL SVAR’

Martin Accad, her på misjonskonferansen Link i Oslo i september 2019, åttvarar mot å bruka konvertittar til kristen triumf over islam. Foto: Johannes Morken

Ein muslim som var blitt Jesus-truande, vart send frå plattform til plattform i USA for å vitna om at han hadde snudd ryggen til islam. Han kjende seg som ein apekatt.

TEKST: JOHANNES MORKEN

– Muslimar som er blitt Jesus-truande, må ikkje brukast som kristen triumf over islam, åttvarar baptist-teolog og islam-kjenner Martin Accad.

Accad arbeider ved Arab Baptist Theological Seminary (ABTS) i den libanesiske hovudstaden Beirut. Der er hundrevis av syriske flyktingar med muslimsk bakgrunn blitt døypte i evangeliske kyrkjer.

Dei har tapt alt

Dei aller fleste er sunni-muslimar som ikkje orkar meir av islam etter det den sunni-muslimske terrorgruppa IS har gjort i islams namn.

– Dei har tapt alt, dei lever med krigstraume og er i ei eksistensiell krise. Det er viktig at kristne ikkje utnyttar at menneske er sårbare. Vi skal leva ut Jesu kjærleik, seier Accad.

Fellesskap er det dei nye truande treng, og det er noko viktig dei har mista.

– Storsamfunnet og familien avviser dei. Kyrkja blir den nye familien. Dersom nye truande med muslimsk bakgrunn ikkje får fellesskap i kyrkja, overlever dei ikkje som truande. Dei kjem med brotne relasjonar og med mykje tung bagasje. Dei spring vidare til noko anna dersom dei i kyrkja ikkje finn fellesskap, seier Accad.

Unngå kristen triumf

Accad åttvarar mot kristen feiring. Han fortel at mange konvertittar frå land i Midtausten i Vesten er blitt bedne om å vitna om trua og om kvifor dei vende ryggen til islam. Ein konvertitt som fekk hjelp til å dra til USA og blei send frå forsamling til forsamling, sa at han kjende seg som ein apekatt, fortel Accad og legg til:

– Det er freistande å seia at «vi kristne er betre enn muslimar som krigar og driv terror». Men dette hindrar oss i å møta menneske. Dei kjem til tru på Jesus, og det har ikkje noko med den kosmiske krigen mellom islam og den kristne delen av verda å gjera. Gjennom historia har kristendommen heller ikkje vore berre god. Dette må vi erkjenne i samtalar med muslimar, seier Accad.

Konvertittar og det fjerde bodet

Det er farleg å vera konvertitt i mange land i Midtausten, dei vert utstøytte og kanskje vera truga på livet. Mange sender difor konvertittar til Libanon for at dei skal vera trygge og deretter koma seg til Vesten, fortel Accad.

– Men eg vil ikkje vera ein ambassade som skaffar papir for utreise. Mange konvertittar som blir sende til Vesten, mistar trua i det kultursjokket som møter dei. Kyrkja dei kjem til, er kanskje heller ikkje slik dei venta. Då tek dei avstand frå kristendommen og Gud.

Ein ung konvertitt frå eit anna arabisk land kom til ABTS og møtte Martin Accad. Faren truga den unge mannen på livet.

– Ein vanleg respons ville vore å introdusera han for vener i USA. Men eg spurde: «Når byrja far din å truga deg på livet?» Han svara at han krangla med faren

og at faren vart så sint at han sjølv teikna seg med krossteiknet. Eg sa: «Du var ein idiot, du oppførte deg respektlaust. Ring far din og be om orsaking.» Han vart overraska, men ringde. Då han hadde fullført sine tre år som student, kom foreldra hans til vitnemålsseremonien. Mora sat i salen med hijab, seier Accad.

Fann nytt språk

Han fortel også om ei kvinne som konverterte. Familien ville godteke at ho blei agnostikar, men ikkje at ho konverterte til kristendommen. Ho vart send til Libanon. Kvinnas ville gjerne tena i Midtausten, men alle bruer til heimlandet var brende.

– Eg forklarte at vi trenar folk til å tena i regionen og at det første ho måtte gjera, var å oppretta forholdet til familien på nytt, seier Accad og legg til:

– Eg spurde henne: «Kva trur du det første dei tenkte på var då du sa du var blitt kristen?» Svaret hennar var: Dei var redde for at ho ville byrja å drikka alkohol og eta

” Vi må (...) hjelpa konvertittane til å leva slik at dei blir oppfatta som ei velsigning for samfunnet og ikkje som forrædarar.

Martin Accad

svinekjøtt og at moralen hennar ville skli ut. Eg følgde opp: «Kva opplevde du då du vart kristen?» Ho svarte: «Eg følte fred, eg tilgav menneske som hadde skadd meg, eg la bort sinnet. Heile livet mitt vart endra.» For henne var kristen tru noko heilt anna enn dei førestellingane familien hadde, seier Accad og legg til:

– Vi brukte ni månader til å byggja att forholdet hennar til dei heime. Ho skulle ikkje vera hemmeleg kristen, men ho måtte finna eit språk for å snakka med sine næraste. Ho byrja med Facebook-venene sine. Så vart mora sjuk og den unge kvinna tok kontakt – for første gong etter at ho hadde reist heimanfrå. Etter eitt år kunne ho dra heim på besøk. Fleire familiemedlemmar er blitt tiltrekte av trua på Jesus, seier Accad og avsluttar:

– Dette er ikkje lett. Men vi må følgja det fjerde bodet og hjelpa konvertittane til å leva slik at dei blir oppfatta som ei velsigning for samfunnet og ikkje som forrædarar.

Et kors på en maronittisk kirke i landsbyen Harissa nord for Beirut i Libanon.
Foto: Johannes Morken

Bibelske bilder av Libanon

VED EYVIND SKEIE, PREST OG FORFATTER

Det er selvfølgelig ikke slik at de bibelske bildene av Libanon kan anvendes som tolkningsnøkkel til å forstå noe av det vonde, smertefulle og vanskelige som skjer i Libanon i dag.

Men jeg er sikker på at våre kristne søsken i Libanon kjenner disse ordene, her gjengitt i utvalg. Det er mye glede her, mye stolthet over naturen og folket. Ikke minst spiller sedertrærne en viktig rolle, blant annet i fortellingen om Salomos tempel. I kjærlighetslyrikken i Høysangen er også Libanon nevnt, som et bilde på kjærlighetskraften.

De sterkeste uttrykkene om Libanon finnes i profetlitteraturen. De profetiske bildene av Libanon spenner over hele registeret, fra vold, fornedrelse og smerte til lysende bilder av fremtid og håp.

Vi kan se for oss at Libanons kristne lever i disse bildene, i det veldige spennet mellom usikkerhet og håp, død og liv. Kan vi som tilhører kristenheten glemme Libanon? Det kan vi ikke uten å fornekte en viktig del av vårt eget grunnlag i Den hellige skrift.

La oss be for Libanon, for landet og folket, og de kristne som lever der. Må de igjen kunne bo i Guds skygge, dyrke korn og blomstre som vinstokken.

” Kan vi som tilhører kristenheten glemme Libanon? Det kan vi ikke uten å fornekte en viktig del av vårt eget grunnlag i Den hellige skrift.

Salomo formet tre tusen ordspråk, og tallet på hans sanger var ett tusen og fem. Han diktet om trærne, fra sederen på Libanon til isopen som vokser ut av muren, og han talte om fe og fugler, krypdyr og fisker. De kom fra alle folkeslag for å høre Salomos visdom, fra alle kongene på jorden som hadde hørt om hans visdom.

1 Kongebok 4,32–34

Herrens røst knekker sedrer,
Herren splintrer sedrene på Libanon.
Han får Libanon-fjellet og Sirjon-fjellet til å hoppe som kalver og som ville okser.
Herrens røst sprer flammende ild.

Salme 29,5–7

Herrens trær får slukke tørsten,
sedrene på Libanon, som han har plantet.
Der bygger fuglene rede,
i syressen har storken sitt hus.

Salme 104,16–17

Alt hos deg er vakkert, min elskede,
du er uten feil.

Kom med meg fra Libanon,
kom med meg, min brud!
Stig ned fra toppen av Amana,
fra toppen av Senir og Hermon,
fra løvehuler, fra leopardfjell.

Du har fanget mitt hjerte, min søster, min brud.
Du har fanget mitt hjerte med et eneste øyekast,
med en eneste lenke fra din hals.

Høysangen 4,7–9

Du som bor på Libanon
og har bygd rede i sedertrærne,
som du stønner når smertene kommer over deg,
rier som hos en fødende kvinne!

Jesremia 22,23

Så sier Herren Gud:
Den dagen sederen fór ned til dødsriket,
lot jeg dypet sørge over den og dekke seg til.
Jeg holdt strømmene tilbake,
vannmassene ble borte.
Jeg kledde Libanon i sørgedrakt,
alle trær på marken tørket bort.

Jesaja 31,15

Jeg vil være som dugg for Israel.
Han skal blomstre som en lilje
og slå røtter som trærne på Libanon
og bre sine greiner utover.
Han skal være fager som oliventreet
og dufte som skogen på Libanon.
Igjen skal de bo i hans skygge,
de skal dyrke korn
og blomstre som vinstokken.
Hans navn skal bli som vinen fra Libanon.

Jesaja 14,6–8

Sedertreet spiller en viktig rolle i Bibelens fortellinger om Libanon.

Foto: Johannes Morken

Frivillige fra Resurrection Church Beirut (RCB) midt i ruinene.
Foto: RCB

SANNHET ELLER KOLLAPS

De står midt i hjelpearbeid blant Beiruts traumatiserte og hjemløse. Det korrupte politiske systemet vil Stefanusalliansens venner bli kvitt.

TEKST: JOHANNES MORKEN

– Vi vil ikke bygge opp igjen for at de med makt skal rive det hele ned på nytt, sier maronittpresten Fadi Daou i organisasjonen Adyan i Beirut.

– Foran valget i 2022 må vi vise at hele den politiske klassen er korrupt og har blod på hendene. Vi må mobilisere fram politikere med rene hender, sier Martin Accad på Arab Baptist Theological Seminary.

Kriser lag på lag

Krisene ligger i tykke lag på lag i det lille landet. I tillegg til en dyp politisk krise har landet hatt akutt økonomisk og sosial krise, med voksende arbeidsledighet og stigende matvarepriser som sendte titusener ut i sult. Så ga pandemien en alvorlig helsekrise.

4. august kom katastrofen. Aldri har én eksplosjon gjort så enorme skader. Rundt 200

drept, 6000 skadet og 300 000 hjemløse. Flere sykehus ble ødelagt. Halvparten av folket lever nå i fattigdom.

– Den massive eksplosjonen etterlot en viktig del av Beirut som en apokalyptisk ruin. Ulykken kunne ikke ha kommet på et verre tidspunkt, sier direktør Lucas Schindeldecker i den kirkelige hjelpeorganisasjonen Merath.

Libanon var på kollapsens rand før katastrofen. Fra 17. oktober i fjor var gatene fulle av demonstranter som protesterte mot vanstyre og korrupsjon. Både Adyans folk og Martin Accad var aktive. Men Accad trakk seg ut etter noen uker fordi han mente politiske aktører tok demonstrasjonene som gissel. Nå vil Accad mobilisere annerledes.

Sekterisk system

Makten i Libanon fordeles mellom de tre største religiøse samfunnene: Maronittisk kristendom, sjia-islam og sunni-islam. Systemet ble skapt i 1943 da Libanon ble selvstendig etter fransk kolonistyre.

Men systemet har ikke forent Libanon. De dype, interne motsetningene eksploderte under borgerkrigen fra 1975 til 1990. Systemet har skapt vanstyre og korrupsjon der herskerne ivaretar egne gruppers interesser og mafialignende grupper har stor kontroll på økonomien.

– Da borgerkrigen sluttet, hadde vi en sjans til å bygge en nasjon. Libanon mistet den sjansen, sier Martin Accad og legger til:

– Vi hadde ingen sannhets- og forsoningskommisjon slik Sør-Afrika hadde.

Ingen felles historie

– Libanon har ingen felles historie om borgerkrigen, alle har hver sin, sier Accad.

– Borgerkrigen finnes ikke i skolebøkene. Det er tid for å skrive våre historier og anerkjenne de andres historier. Vi må anerkjenne at alle gruppene er ofre og overgripere samtidig. Gjennom en slik prosess vi må vise for libaneserne at alle de herskende har blod på hendene, uttalte Accad på et webinar i regi av Skaperkraft i august.

Til Magasinet Stefanus sier han: – Dette handler om vilje til å holde krigsherrene som fortsatt styrer oss, ansvarlige. Ingen er villige til å holde sine egne krigsherrer ansvarlige, de vil bare holde de andres ansvarlige. Derfor må vi finne en måte å diskreditere hele den politiske eliten og gradvis bygge ned alle gruppers lojalitet til sine egne. I dag stemmer folk på egne krigsherrer i frykt for at de andres krigsherrer skal vinne.

Mobiliserer på nytt

Foran parlamentsvalget i 2022 etterlyser Accad ny mobilisering av politikere fra det sivile samfunn, for å skape et nytt system i et nytt Libanon. Et forsøk i 2018 mislyktes, bare én representant kom inn. Folk tar ikke sjansen på å stemme på ukjente.

– Men en mobilisering vil gjøre mange med store interesser sinte, det må vi være forberedt på, sier Accad.

Libanon

- Folketall: 6,3 millioner.
- 270 000 palestinske flyktninger og 1,5 millioner syriske flyktninger.
- Invadert av Israel i 1978 (Sør-Libanon) og 1982, på grunn av PLO-baser.
- Borgerkrig 1975 til 1990.
- Kontrollert av Syria til 2005.
- Sjia-muslimske Hizbollah, støttet av Iran, er stat i staten.
- Saudi-Arabia bekjemper Irans innflytelse.
- Maktfordeling: President – maronittisk kristen, statsminister – sunnimuslim, parlamentsleder – sjiamuslim, visestatsminister – gresk-ortodoks.
- 18 religiøse grupper i parlamentet. 50 prosent kristne, 50 prosent muslimer.

Han ber det internasjonale samfunn legge press på Libanon for store reformer som krav for å gi støtte.

– Vi må ikke la politikerne slippe av kroken igjen og la dem glede seg over at det internasjonale samfunn bygger opp igjen Libanon uten at de selv stilles til ansvar, sier Accad.

Fakta på bordet

Regjeringen har satt ned en granskningskommisjon. Men mange stoler ikke på den. Fadi Daou i Adyan er blant de mange som krever en uavhengig granskning, gjerne med internasjonal hjelp, for å få sannheten frem.

Mange unge har lenge vurdert å dra. Katastrofen kan få enda flere unge til å flytte fra Libanon.

– Vi kan ikke be folk om å bli boende bare for at de skal bli ofre for politikernes forsømmelser eller bli brikker i kriger de ikke ønsker. Libanon har to alternativer: Total kollaps, eller gjenoppbygging på solid grunn. Vi vil kjempe med det vi har av krefter og med støtte fra våre venner for å gjøre det andre alternativet mulig, sier Fadi Daou.

GIR MAT OG TAK OVER HODET

Alle våre tre partnere i Beirut stiller opp med det de har etter katastrofen. De ansatte hos en av dem har donert fem prosent av lønnen til hjelpearbeidet.

TEKST: JOHANNES MORKEN

Hjelpeorganisasjonen Merath som arbeider gjennom lokale kirker både i Libanon og Syria, har delt ut flere tusen varme måltider til hjemløse i Beirut. De har sørget for vann, matpakker, madrasser og laken, hygieneartikler og vernemasker. De gir 200 familier en kupong tilsvarende cirka 1000 kroner som kan brukes til å kjøpe det de trenger.

Unge fra et Adyan-prosjekt på ryddejobb.

Frivillige fra Merath distribuerer mathjelp.

Frivillige fra Resurrection Church reparerer et hjem.

– Vi behøver all hjelp vi kan få, sier direktør Lucas Schindeldecker.

Da Arab Baptist Theological Seminary like etter katastrofen åpnet klasserom og internat for hjemløse, fikk ABTS 90 pakker med mat og hygieneartikler fra Merath. ABTS er faglig venn av Stefanusalliansen.

Traumehjelp

Resurrection Church i Beirut fikk skader på byggene i bydelene Nabaa og Sabtieh der menigheten driver aktivt hjelpearbeid for syriske og irakiske flyktninger. Småskader på hovedkirken ble raskt fikset.

80 hjem for stab og menighetsmedlemmer er skadet: 70 har fått knuste vinduer og ødelagte møbler. Ti andre hjem har større skader som kan repareres dersom ikke hele bygget rives. Frivillige rykket raskt ut for å feie glassbiter og reparere hjem.

Menigheten ønsker også å bistå med traumehjelp dersom de får ressurser.

Kirken har lenge hatt egen helseklinikk for flyktninger, holdt åpen også under pandemien. Resurrection Church hjelper hjemløse med midlertidig tak over hodet.

” Støtten (...) fra venner utenfor Libanon gjør at vi ikke faller sammen i smerte eller desperasjon.

Fadi Daou i Adyan

– Behovet for matutdeling har vært stort både før og under pandemien og er blitt enda større. Vi vil fortsette å hjelpe 900 familier, sier Debbie Fawli i RCB.

Fem prosent av lønnen

Organisasjonen Adyan, som arbeider for mangfold og borgerrettigheter i Midtøsten, har lansert prosjektet «Vi står sammen med Beirut». Adyan har gått ut til sitt nettverk i og utenfor landet – hundrevis av unge som har fått undervisning, frivillige, ambassadører, regjeringer og samarbeidspartnere – for å samle inn en million dollar. Alle innsamlede midler skal gå rett til de nødlidende, Adyan tar all administrasjon.

Organisasjonens 19 ansatte har selv donert fem prosent av lønnen i tre måneder.

– Støtten i hundrevis av meldinger fra venner utenfor Libanon gjør at vi ikke faller sammen i smerte eller desperasjon, sier Fadi Daou.

LEILIGHETEN ØDELAGT

Nayla Tabbara i Adyan fikk leiligheten smadret. Bilen hun satt i, ble skadet foran og bak. Selv kom hun fra det uten skrammer. Les historien på www.stefanus.no

LYTT TIL MAGASINET STEFANUS

Abonner på Magasinet Stefanus som podkast! Der får du oversikt over artiklene, du kan hoppe mellom dem og spole frem og tilbake.

HER BESTILLER DU:

- Via KABB: www.kabb.no / Tlf: 69 81 69 81 / Epost: kabb@kabb.no
- Via Stefanusalliansen, epost: post@stefanus.no

Kristent Arbeid Blant Blinde (KABB) har i mange år lest inn hver utgave av Magasinet Stefanus. Nå er tilbudet blitt mye bedre, og det er gratis for deg å abonnere.

I Norge finnes det opp mot 900 000 personer med nedsatt syn, blindhet eller lesevansker. En lydutgave av Magasinet Stefanus fyller et viktig behov for de som vil holde seg oppdatert om arbeidet for forfulgte kristne og trosfrihet for alle. Det kan også være andre grunner til at man ønsker å få Magasinet Stefanus som lyduttgave.

Lyduttgaven distribueres via KABB, som digitalt abonnement direkte til mobiltelefon, til andre avspillere eller på CD i posten. Abonnementet er gratis.

Ditt engasjement er viktig!

Du kan

BE

for mennesker, kirker, land og partnere. Få aktuelle bønneemner på e-post (ukentlig) eller i Magasinet Stefanus.

PROTESTERE

mot uretten sammen med over 5 000 appellvenner. Signer appellen med sms, så sender vi et appellbrev på dine vegne. Send sms ROP til 2377 (kr 20,- per appell).

GI

en gave. Støtten fra engasjerte givere er hovedinntektskilden til arbeidet for forfulgte kristne og trosfrihet for alle.

ENGASJERE

din menighet gjennom appelltjeneste, avtale om misjonsprosjekt, gudstjenester og opplegg for barn og ungdom.

LESE

vårt aktualitetsblad Magasinet Stefanus, som utgis syv ganger i året. Abonnementet er gratis. Bli abonnent – send sms MAGASIN til 2377.

Mer info og påmelding:

www.stefanus.no

Asia Bibi gleder seg over frifinnelsen og over gjenforeningen med familien. Foto: Forlaget Rocher

'DEN ONDE GLEDEN GJORDE MEG NEDBRUTT'

«Alle prøvde å legge feller for meg. De ville se meg død, hengende i et rep!» Asia Bibi hadde fått dødsdommen – og selskap av en rotte i fengselscella.

TEKST: ASIA BIBI OG ANNE-ISABELLE TOLLETT

Dette er et utdrag av boken «Asia Bibi. Endelig fri!». Boken er skrevet sammen med den franske journalisten Anne-Isabelle Tollett. Oversatt fra fransk av Egil Halmøy. Utdraget er gjengitt med tillatelse fra Vårt Land forlag som utgir boken høsten 2020.

Her forteller den pakistanske, kristne tobarnsmoren Asia Bibi om da hun i 2010 ble dødsdømt for blasfemi.

«Asia Noreen Bibi dømmes herved, i henhold til paragraf 295 C i pakistansk lov, til dødsstraff ved hengning og en bot på 300 000 rupier.»

Dommen gjenlyder fremdeles i ørene mine.

Tiden stoppet opp, jeg greide ikke å røre meg, jeg trodde ikke det jeg hørte. Dommerklubba sendte meg rett i døden, og jeg ville ikke dø. Jeg gispet etter luft. Varme tårer strømmet nedover ansiktet mitt, og ingenting kunne stanse flommen. Jeg gjemte ansiktet i knærne for å drukne smerten og slippe å være vitne til denne oppvisningen i hat.

Jeg følte meg mutters alene. Disse menneskene som jeg ikke kjente, hyllet dommeren begeistret. De gledet seg over at jeg skulle dø, og ropte: «Død over den kristne dama! Allahu akbar!» De ga meg sviende og ydmykende lusinger og øste ut sin forakt. Hvorfor hatet de meg? Hvorfor hadde de løyet? Hvilken rolle spilte det for dem og deres liv om jeg var død eller levende? Jeg var bare en fattig bondekone. Hvordan kan man glede seg over at et fremmed menneske skal dø?

Den onde gleden

De tre mullaene smilte i sine buskete skjegg og fikk begeistret applaus da de gikk ut av rettssalen. Denne onde gleden gjorde meg nedslått og trist. Én ting jeg var sikker på der og da, var at jeg aldri ville kunne glede meg over andres lidelse.

Jeg hadde vært naiv nok til å tro at de ville innse at jeg var uskyldig, siden jeg ikke hadde gjort noe. Jeg lukket øynene og ba inni meg: Kjære Gud, kjære Jesus, gi meg styrke, jeg er ikke opplyst nok til å forstå denne utbredte galskapen.

Brått ble tankene mine avbrutt av at noen ropte «opp med deg!». Politimennene hadde grepet meg hardt i armen. De fryktet at folkemengden skulle bli uhåndterlig, og sørget for å få meg ut gjennom bakdøra før jeg ble lynsjet på stedet, noe som fortsatt hender i hjemlandet mitt. Her, når man er anklaget for å ha vanhelliget profeten eller Koranen, risikerer man å dø til lyden av hyling fra en rasende mobb.

Lagt i lenker som et dyr

I varebilen som fraktet meg tilbake til fengselet, ble jeg lagt i lenker som om jeg var et rasende villdyr. Enda jeg

ikke var bundet da jeg ble ført til rettsbygningen. Men jeg kunne lese i de kalde øynene deres at nå var jeg mindre verdt enn et dyr. Dommen hadde gjort meg til en spedalsk. Jeg var verre enn en uren, verre enn djevelen, verre enn om jeg hadde skabb. Jeg vred på hodet i håp om å få øye på Ashiq (Asia Bibis mann, red.) gjennom vinduet, for jeg visste at han hadde gjemt seg et eller annet sted i nærheten. Jeg trengte godheten hans, kjærligheten hans, støtten hans, for å få styrke til å vende tilbake til fengselet.

Den siste gangen han besøkte meg, hadde vi sammen bestemt at han ikke skulle være til stede under rettssaken, at det var tryggest. Vi ville risikert at publikum gikk løs på ham. Han hadde lovet å be for meg under hele rettssaken, og å holde seg like i nærheten.

Vi var begge overbevist om at jeg ville være fri om kort tid. Og disse utsiktene gjorde oss rolige. Snart ville fengselet være fortid.

Grusomme timer

Tilbake i cellen min ble jeg liggende kraftløs i flere timer, fullstendig tom i både hodet og hjertet. Jeg hadde ikke engang flere tårer igjen. →

←
Jeg stirret tomt inn i den skitne veggen like ved døra da en ertelysten rotte stanset like foran meg, som om den ba meg ta meg sammen. Vi så på hverandre.
«Kan du tenke deg», sa jeg til den, «de vil se meg dø for noe jeg ikke har gjort. Se meg henge i enden av et rep ... det er forferdelig! Og i tillegg må jeg betale en bot på 300 000 rupier. Men et helt liv er ikke nok til å skrape sammen en slik sum. Må man betale for å dø, for å bli begravet, for å slippe ut av skjærsilden eller inn i himmelen?»

Herre, hvorfor setter du meg på slike prøver? Gi meg styrke til å holde ut. Jeg overgir meg i dine hender i denne prøvelsen. Jeg stoler på deg, men ikke forlat meg. Velsign meg og vær et lys for Ashiq og barna våre. Hjelp meg å bevare et hengivent og troende hjerte. Ikke la tvilen ta bolig i oss.

Hvorfor hater de?

Jeg var uskyldig, og dommernes jobb er vanligvis å verne om sannheten. Like før dommen

Asia Bibi sammen med journalist Anne-Isabelle Tollett som har ført boken «Asia Bibi. Endelig fri!» i pennen.
Foto: Forlaget Rocher

” I varebilen som fraktet meg tilbake til fengselet, ble jeg lagt i lenker som om jeg var et rasende villdyr.

Asia Bibi

falt, fikk de meg til å trykke tommelen mot noen dokumenter for å signere dem, men jeg kunne ikke lese og var dum nok til å tro på menneskenes rettssystem. Jeg sa til meg selv at så viktige mennesker som dommerne måtte stå på rettferdighetens side, og at alle disse papirene ville hjelpe meg å slippe ut av fengselet, og det fort.

Lille rotte, hvorfor er menneskene så onde? Hvorfor hater de dem som ikke tror på det samme som dem? Man kan vel ha forskjellig religion og likevel leve uten å hate hverandre? Jeg har alltid hatt respekt for islam og alltid passet på å ikke si noe fornærmende. Du skulle ha sett ansiktsuttrykket til Mafia da dommen ble avsagt. Gledeshylene hennes ringer fortsatt i ørene mine, som kirkeklokker, som om livet hennes avhang av min død. Men ved å dømme meg ble de alle mordere, for man dreper ikke dem som ikke har gjort noe galt. Det er ikke det religionene lærer oss.

Visste jeg var uskyldig

Selv om jeg ikke vet stort om Koranen, husker jeg at advokaten min (han jeg kan takke for at jeg er fri i dag) siterte dette koranverset i Høyesterett:

«Den som dreper en uskyldig, dreper hele menneskeheden.»

Allah var altså ikke enig i denne dommen, og han viste at jeg var uskyldig. Selv om jeg visste lite om verden utenfor Pakistan, hadde jeg hørt på TV at i mange land var det ikke dødsstraff lenger, fordi det ble sett på som barbarisk. Og i de landene man holdt fast ved det, ble det bare brukt som straff for brutale mord. I mitt hjemland ville loven drepe meg, men det dødsstraffen gjorde, var bare å forvandle de anklagede til ofre og dommeren, samt de som støttet ham, til mordere.

Alle la feller for meg

Rotta beveget hodet fra side til side, men sluttet plutselig og ble stående helt ubevegelig som om den lyttet

Foto: Stefanusalliansen

Asia Bibi – dødsdømt og frikjent

- 2009. Arrestert. Beskyldt av rasende kvinner for blasfemi.
- 2010. Dødsdømt.
- 2011. To ledende politikere drept for sin støtte til Asia Bibi.
- 2018. Frikjent i Pakistans øverste domstol (oktober). Frifinnelsen utløser voldsomme opptøyer.
- 2019. Frifinnelsen bekreftes (januar). På grunn av trusler føres hun til et sikkert skjulested.
- 2019. Gjenforent med mann og to døtre i Canada (mai).
- Gjennom Human Friends Organisation støttet Stefanusalliansen Asia Bibi blant annet med appell, oppmuntringsbrev og advokat. Saif-ul Malook førte saken til frifinnelse.

oppmerksomt til meg. Da jeg var ferdig med bønnen, utstøtte den et lite skrik og forsvant samme vei som den hadde kommet, gjennom et lite hull i veggen.

Mens jeg stirret i taket, prøvde jeg å forstå ondskapen som bor i menneskene. Kort tid etter at jeg ble dømt, fikk jeg besøk i fengselet av en advokat, Muhammad Amin Bokhari. Han så snill ut og sa at han ville hjelpe meg.

I ettertid har jeg skjønt at alle prøvde å legge feller for meg. Alle ønsket meg død fra første stund.

” Gledeshylene hennes ringer fortsatt i ørene mine (...) som om livet hennes avhang av min død.

Asia Bibi

To små fremskritt

Parlamentet i Pakistan har nedsatt en komité som skal arbeide mot tvangskonvertering av minoritetsjenter. Regjeringen har opprettet en nasjonal kommisjon for minoriteters rettigheter.

– Dette har vi arbeidet for lenge, sier Sajid Christopher, leder for Human Friends Organization. Han står også i spissen for et pakistans nettverk av minoriteter.

– Men dette er bare første skritt. Vi krever at kommisjonen for minoriteters rettigheter enten blir lovfestet eller opprettet ved vedtak i Parlamentet, slik at den blir uavhengig av regjeringen. Vi trenger ingen tannløs kommisjon. Neste skritt mot tvangskonvertering og tvangsekteskap må være forbud, sier Sajid Christopher.

I 2014 påla Pakistans øverste domstol regjeringen å oppnevne en kommisjon for å overvåke hvordan religiøse minoriteters grunnlovfestede rettigheter etterleves. Den amerikanske kommisjonen for internasjonal trosfrihet, USCIRF, hilser minoritetskommisjonen velkommen, men ber om at den får nødvendig autoritet.

En 14-årings kamp

Høyesterett i Lahore i Punjab-provinsen Pakistan sendte tidlig i august en 14 år gammel kristen jente, Maira Shehbaz, tilbake til en muslimsk mann som kidnappet og tvangskonverterte henne før hun ble tvangsgiftet med mannen. Menneskerettsaktivist sier dommen vil føre til flere slike saker.

27. august får vi meldingen: Maira Shehbaz har klart å rømme fra sin kidnapper. Hun har fått beskyttelse og søker om å få tvangsekteskapet opphevet, melder Sajid Christopher, leder i Human Friends Organisation (Stefanusalliansens partner) som bistår henne, ikke minst med en dyktig advokat.

Maira Shehbaz signerer kravet om å få annullert et tvangsekteskap, sammen med advokat Sumera Shafique.

Les mer på www.stefanus.no

SKILLE SOM ØDELEGGGER

En krigsflyktning fra Syria (t.h.) får hjelp av Resurrection Church Beirut (RCB) med et skjema. Foto: RCB

Et kor synger på en bibelskole drevet av vår partner i Kambodsja. Foto: Johannes Morken

Misjon er viktig for kirken. Å holde oppe et skille mellom forkynnelse og diakoni er kunstig og ødeleggende.

TEKST: VIJA HEREFLOSS

Første del av 1900-tallet fantes det stor enighet om at omvendelse var målet med misjon. I dag stiller mange spørsmål ved dette.

Tvilen rundt viktigheten av omvendelse er spesielt utbredt i Europa, også i Norge. I 60-70 år har vestlig misjon lidd av en diskusjon om hva som er viktigst av misjon eller diakoni. Jeg synes at det er kunstig og ødeleggende å lage et slikt skille.

Hører sammen

Misjon og diakoni hører sammen. Både misjon og diakoni har Jesu gjerning og hold-

ning til mennesket som sitt forbilde. Jesus tok hånd om menneskers fysiske behov ved å tilby helbredelse og mat. Han tok hånd om folks åndelige behov da han talte om tilgivelse for synder og kalte folk til et gjenopprettet gudsforhold. Han ba innstendig om å elske sin neste, ja, til og med sin fiende. Han talte makten, urettferdigheten og hykleriet imot. Han tilbrakte tid med de marginaliserte.

Mange av Stefanusalliansens partnere forstår ikke hvorfor vi i Vesten er så opptatt av å dele misjonsarbeidet opp i diakoni og evangelisering. For dem og mange andre kristne i og utenfor den vestlige verden, er diakonalt arbeid kristen tro levd ut i praksis.

Diakoni kan noen ganger også være den eneste muligheten for å dele evangeliet, særlig der hvor kristen misjon er forbudt eller kristne blir forfulgt.

Ulikt misjonsarbeid

Stefanusalliansen støtter partnere som driver misjonsarbeid på ulike måter. I Tyrkia bygger pastor Ramazan Arkan menighet og driver evangelisering.

I Beirut i Libanon samler Resurrection Church nye troende med muslimsk bakgrunn i Life Groups. Menigheten deler også ut matkuponger og gir helsehjelp til krigsflyktninger. Dette går hånd i hånd for dem. Etter katastrofen i Beirut rykket menighetens folk umiddelbart ut til mennesker i nød (se mer side 16).

På Den arabiske halvøy og i Iran støtter vi kristne som deler sin tro under stor fare.

Vestlig misjon har alltid vært diakonal. Ord uten handling har verken kraft eller troverdighet. Enkelte er imidlertid skeptiske til å kople misjon til diakonal bistand. Dette begrunnes gjerne med eksempler på dårlig misjonspraksis som har svekket misjonens rykte.

Det finnes dårlige eksempler fra misjonshistorien. På den annen side finnes det mange eksempler på at misjonsvirksomhet har avdekket og stanset overgrep og vold, og uavhengig av trostilhørighet bedret folks livsvilkår.

Takker for misjonen

Misjon er for mange i dag vanskelig å forholde seg til. Mange vestlige kristne kan kjenne på skyld og skam for måten lokal kultur ble behandlet på og tidvis ødelagt, selv om dette ikke var intensjonen fra datidens misjonærer som hadde sitt misjonskall.

Men selv om en del kritikk er berettiget, må vi ikke glemme de store personlige omkostninger 1800-tallets misjonærer tok for å bringe det gode budskap ut. Deres engasjement er hovedgrunnen til at det bare 100 år senere finnes kristne kirker over hele verden. Mange kristne i ulike områder av det globale sør hedrer de vestlige misjonærene som brakte dem evangeliet som martyrer og forfedre for sine kirker.

» Mange av Stefanusalliansens partnere forstår ikke hvorfor vi i Vesten er så opptatt av å dele misjonsarbeidet opp i diakoni og evangelisering.

En omfattende studie viser også en klar sammenheng mellom framveksten av stabile demokratier og velferdstiltak innen utdanning og helse, og protestantisk misjon.

Noe å enes om

I Norge er det ulike oppfatninger av misjon. Men her er tre av flere trekk vi alle kan enes om.

- Misjon er vesentlig for kirkens identitet. Kristne er kalt til å leve ut sin tro og å vitne om hva en tror er kjernen i evangeliet. Men enhver kirke må finne de beste måtene å vitne på, der de er.
- Misjon er felles for den verdensvide kirke. Alle kristne, til enhver tid og på ethvert sted, er en del av et større fellesskap som overskrider geografiske grenser og knytter oss sammen med troende andre steder i verden. Kristne står også i en lang rekke av vitner, og det vil komme vitner etter vår tid.
- Misjon søker å gjøre det kristne budskapet relevant for vårt sinn, våre følelser, vår vilje, våre fysiske kropp, samfunnet og de større sammenhenger. Et slikt holistisk syn på evangeliet favner ikke bare mennesket, men også alt det skapte. Misjon bør derfor også innebære et sterkt engasjement for klima og miljø.

Begge er viktige

Ulike mennesker har ulike gaver og ulike måter å drive misjon på. En er flink til å evangelisere, en annen flink til å engasjere seg for Guds skaperverk. Det er ingen konkurranse, de er begge to en viktig del av Guds misjon i verden.

Misjonsrådgiver Vija Herefloss er sentral bidragsyter i heftet «Fokus: Misjon», utgitt av Stefanusalliansen, NMSU og IKO-forlaget.

'PLUTSELIG HØRER HAN ET KRAFTIG SMELL. ALT RISTER'

LES PÅ GIROEN OM ELIES OPP-
LEVELSE AV 4. AUGUST I BEIRUT ›

Beirut trenger vår støtte nå.

Vår kontakt i Resurrection Church Beirut, Debbie Fawzi, forteller at mat og basisvarer er det mest prekære behovet akkurat nå. Arbeidet for de forfulgte i Beirut må fortsette, men vi ønsker å bidra ekstra slik at minst 300 familier får mat og basisvarer i en måned, i tillegg til støtten våre partnere allerede mottar.

Vil du gi en matkupong til en hardt rammet familie i Beirut?

For kr 540,- bidrar du til at én familie får mat og basisvarer i en måned.

Alle gaver mottas med takk!

Bruk giroen eller **VIPPS til 19013, merk: [ditt mobilnummer + Elie]**